

Нъ по право да ся каже за нищо толкова ние желаялъ, колко-то за пленъ, за нѣколко гроша само полагаа е животъ-тъ си въ опасностьъ; обаче колкото е ималъ, тугакси го е раздавалъ. Той е казвалъ: „ако имамъ азъ, трѣбъ да има и другаръ-тъ ми, нъ ако немамъ азъ, тѣжко ономузи, кой-то има пакъ неще да даде нищо.“ Въ прочемъ бѣше той сѣкога весель, на умъ-тъ си бистаръ, въ сѣрдце-то си искрентъ; животъ-тъ си всѣкій е можалъ да му вѣвѣри, само не тайны-тъ си. Войнѣ-тѣ обичаше той отъ всичко най-много, и на това го теглѣше непрестано неговый-тъ военый духъ; всѣкога моляше Бога за войнѣ въ Сърбіѣ, и то до тогава, догдѣ-то е той живъ, умрѣ ли той, тогава желаяше на Сърбія миръ. Съ войници-тъ, кои-то бѣхъ на работѣ научени, нерачеше нищо да захваща, само обичаше момчета, бекери безъ работѣ и готовы за кавга чловѣцы. Съ женѣ-тѣ си ся распустна само затова, зашто тя единъ пѣтъ непослужила негово едно момче така, както что служала него самого: всички негови чловѣцы бѣхъ му като братія. За бой на отворено поле небѣше ни единъ отъ тыя. Такожде и нему бѣше най-мило да бѣде въ планинѣ-тѣ; бувазы-тъ планински да варди бѣше научилъ най-добрѣ. И затова сега тукъ небѣше му никакъ поволно. Питание е сега, да ли бы можалъ спротивъ свойства-та си да одържи обкопы-тъ по границѣ-тѣ и крѣпосты-тъ.

Първый, кой-то ся удари съ Турцы-тъ, бѣше Велковъ братъ Милутинъ. При Кладово ся първый пѣтъ появихъ Турцы-тъ и нападнахъ на селяны-тъ, кои-то бѣхъ отишли да занесѣтъ